o tom slyšeny. Poněvadž se tak nestalo, bylo nutno usnesení obou nižších soudů zrušiti a nařídíti, jak shora se stalo.

Rozhodnutí ze dne 8. února 1921, čj. R I 141/21-1
Schin.

Nelze vésti exekuci proti eráru k dobytí pohledávky, jež dosud nebyla poukázána k výplatě.

Soud rekursní právem zamítnul návrh exekuční vzhledem na ustanovení dekretu dv. kanc. z 21. srpna 1838, č. 291 ob. z. s., jenž podle čl. IX. č. 5 uvoz. z. k ex. ř. zůstal v platnosti. Dle tohoto zákonného ustanovení nelze vésti proti eráru exekuci k dobytí pohledávky, jež dosud nebyla poukázána k výplatě, v příčině které tedy dosud není jisto, která pokladna provede výplatu, takže tu dosud není žádné pokladny k zaplacení povinné. Toto ustanovení hájí důležité zájmy státní, na něž sluší zřetel bráti zejména v nynější době, kdy řízení potřebné k poukazu výplat pohledávek, příslušejících soukromým věřitelům bývalého c. k. eráru proti tomuto, státním převratem ze dne 28. října 1918 se značně protáhlo, poněvadž nastala potřeba, by nové státy, vzniklé na území bývalého Rakouska, dohodly se v tom, který z nich má ty které dluhy bývalého c. k. eráru rakouského převzíti k zaplacení.

Vymáhající věřitel však v exekučním návrhu omezil se na neurčité a nezávažné tvrzení, že pohledávka jeho nebyla zapravena »přes odevzdání řádné kvitance«, aniž tvrdil, že pohledávka jeho byla poukázána k výplatě příslušným úřadem.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 15. dubna 1919, čj. R I 146/19-1. *Schin.*

K nauce o pokusu. Plod mimo dělohu (v dutině břišní), v době pokusu vyhnání plodu živý, který nemohl dospěti k zralosti, jest způsobilým předmětem trestného činu. (§§ 5, 8, 144 tr. z.)

Obžalovaná F. M. byla uznána vinnou zločinem spoluviny na pokusu vyhnání plodu rozsudkem krajského soudu v O. a podala proti tomuto rozsudku zmateční stížnost, kterou nejvyšší soud zavrhl z následujících důvodů:

Zmateční stížnost uplatňuje zmateční důvod § 281 č. 5 tr. ř., poněvadž rozsudek pro svůj výrok, že stěžovatelce následky vstříknutí lysoformu do rodidel těhotné ženy byly známy, neuvádí důvodů. Stížnost shledává tento důvod tím závažnějším, ježto se stěžovatelka hájila tvrzením, že vstříknutí lysoformu do

rodidel těhotné ženy A. S. předsevzala jen proto, aby ji uklidnila a se jí zbavila. Jest ovšem pravda, že rozsudek výrok stížností označený zvláště neodůvodňuje. Než výrok ten vložen jest jen mimochodem do odstavce důvodů, kde zabývá se rozsudek otázkou, možno-li mluviti o zločinném pokusu v případě, kdy šlo o těhotenství mimo dělohu, při čemž plod vůbec nemohl dospěti. Rozsudek již dříve zkoumal otázku zlého úmyslu stěžovatelčina, jež se ostatně neznalosti účinků své manipulace ani nedovolávala, a dospěl na základě uvedených jím výsledků trestního řízení k přesvědčení, že stěžovatelka vedena byla úmyslem, aby plod vyhnala, aby jej z dělohy vypudila. Za takového stavu věcí nelze shledati v tom zmatku, že rozsudek zcela podružnou zmínku stran znalosti účinků prostředku, jehož stěžovatelkou, zkušenou porodní babičkou, za účelem vyhnání plodu bylo použito, zvláště neodůvodňuje.

Zmateční stížnost označuje dále výrok soudu z důvodu § 281 č. 9 a) tr. ř. zmatečným, ježto znalci zjištěná nemožnost, aby vstříknutím lysoformu do dělohy plod mimo dělohu se nalézající byl vyhnán, činí pokus absolutně nezpůsobilým a proto beztrestným. Než o nezpůsobilém pokusu možno mluviti jen tehdy, nebylo-li tu vůbec předmětu, proti němuž trestní jednání čelilo, aneb byl-li prostředek takový, že jím v žádném případě, za žádných okolností zamýšleného účinku nemohlo býti docíleno. Byl-li tu způsobilý předmět trest. činu a měla-li nezpůsobilost prostředku důvod svůj jen v okolnosti konkrétního případu, pak nelze uznati pokus beztrestným. Tomu však jest tak v přítomném případě. Byť i plod nalézal se v konkrétním případě ne, jako normálně, v děloze, nýbrž v dutině břišní mimo dělohu, zjistil přece soud nalézací na základě posudku znalců, že šlo o plod v době pokusu živý, tedy o způsobilý předmět zločinného útoku. Rovněž zjistil soud, že vstříknutí roztoku lysolu do dělohy jest samo o sobě způsobilým prostředkem k vyhnání plodu, jestliže se tento, jak pravidelně, v děloze nalézá. Za takových okolností sluší v tom, že se plod v konkrétním případě nenalézal v děloze, nýbrž na místě abnormálním, shledati souhlasně s rozsudkem, jen okolnost nahodilou, jež byla toho příčinou, že se pokus nezdařil. Jen okolnosti konkrétního případu nečinily pokus stěžovatelčin, vyhnati živý plod S-ové ze života, neúčinným a právem shledán byl dotyčný pokus stěžovatelčin, plod ten prostředkem o sobě nezpůsobilým vyhnati, podle §§ 5, 8, 144 tr. z. trestným.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 26. června 1920, č. j. Kr II 24/20-4. *Jar. Dvořáček.*